

ČTYŘI *dobří* LHÁŘI

PRO BALÍK PENĚZ
UDĚLAJÍ COKOLI

SARAH WISHART

COSMOPOLIS

ČTYŘI *dobří* LHARÍ

SARAH WISHART

Přeložila Lucie Frolíková

Originally published in the English language in Great Britain
by HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollinsPublishers Ltd.,
under the title *Four Good Liars*.

Text copyright © Sarah Harris 2023
Cover illustrations copyright © Adams Carvalho 2023
Cover design copyright © HarperCollinsPublishers Ltd 2023
All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Lucie Frolíková, 2025
Translated under licence from HarperCollinsPublishers Ltd

ISBN 978-80-247-4942-6

Darrenovi, Jamesovi a Lukeovi, s láskou.

ÚTERÝ, 1. ŘÍJNA, 2:31

„Kde jsou ty prachy?“

Donald Trump mi přitiskne pistoli k čelu a rukou v rukavici mi strhne roubík. Zadržím dech a opatrně zvednu pohled k masce zakrývající obličej přede mnou. Zírají na mě výrazně tyrkysový oči – nejspíš kontaktní čočky. Jsou součástí přestrojení, stejně jako zkruslovač hlasu. Periferním viděním zaznamenám krev rozlívající se kolem těla mojí mrtvý spolužačky. Otřesu se. Pouta na rukou se mi bolestivě zařiznou do zápěstí. Zbraň namíří na třesoucí se postavu klečící v jeskyni vedle mě. Snažím se nedat na sobě znát žádný emoce, protože to bych si okamžitě vysloužil ránu do hlavy.

„Řekni mi, kam jste ty prachy schovali,“ vyžaduje plechovej hlas.

Ozve se děsivej zvuk připomínající dušení. Zbraň sklouzne směrem, odkud ty srdceryvný zvuky pocházej. Hlas zopakuje otázku. Strhne další roubík. A další.

Jsmo v tom společně.

To jsme si my čtyři přísahali, minulej tejden, po tý nehodě. Jenže jsme všichni lhali. Teď už jsme jenom tři. Kdo se nechá zlomit jako první?

„Takže?“ prohlásí kovovej hlas. „Fajn, jak chcete. Zahrajeme si hru.“

Zbraň znovu namíří na mě a mně se rozbuší srdce tak, že mám pocit, že mi vyletí z hrudi.

„Pravdu, nebo úkol?“

„C-c-cože?“

„Nenuť mě to opakovat.“

„Dobře... Úkol... Ne, pravdu. Chci říct pravdu. To jsem chtěl vždycky, už od začátku. Jenže ostatní...“ Následující slova mi uvíznou v krku. *Zase další lež.*

„Začneme s něčím snadným. Takže: kam chodíš do školy?“

Z úst mi unikne úlevný vydechnutí. „Kingsboroughská střední.“
„Špatně. Mrtvý děti do školy nechoděj.“
Maskovaná postava zmáčkne spoušť.

PONDĚLÍ, 23. ZÁŘÍ, 7:29

LAYLA

Nejsem žádná zlodějka! V životě jsem nic neukradla!

Ruce se mi třesou vzteky, zatímco si v koupelně před zrcadlem stříkám vlasy hektolitry suchého šamponu, protože jsem si je nestihla umýt. Podařilo se mi usnout až kolem čtvrté ráno, takže jsem pak neslyšela zvonění budíku, a tím pádem úspěšně zaspala. Celou noc jsem se převracela v posteli a v hlavě si pořád dokola přehrávala tu hnusnou scénu, kdy mě paní Cavendishová obvinila, že jsem z pokoje jednoho z hostů ukradla nějaký prsten. Někdo mě v sobotu údajně viděl, jak jdu do hotelového apartmá. Taková lež! Řekla jsem paní C, že si mě buď s někým spletli, nebo to na mě chce někdo schválně hodit.

Jenže ona nic takového nechtěla slyšet. Rovnou mě vyrazila.

Bud' ráda, že jsem nezavolala policii.

Než jsem zamířila k vodnímu autobusu, jedna z pokojských, Rachel, mě objala a ujistila mě, že mi věří. Říkala, že z pokojů v Sea Havenu se během několika měsíců ztratily šperky, peníze a stříbrná soška leoparda. Paní C prostě potřebovala najít viníka – potřebovala někoho vyrazit, aby tu věc s prstenem u té staré paní vyžehlila a nemusela se znovu volat policie. Vyšetřování smrti toho opilého hosta prý už tak narušilo letošní sezonu.

Ale stejně, proč zrovna já?

Paní C sice nikdy neřekla nic rasistického, ale ani se nikdy nepokusila správně vyslovit moje příjmení: Abdullatifová. Přišlo jí vtipné

oslovovat mě Q. L., což byla zkratka pro „Queen Latifah na šichtě“. Zaměstnanců, kteří se narodili nebo vyrostli v severním Devonu, se její úsměšky pochopitelně netýkaly. Dokonce ani nijak nepotrestala správce, který na útesu za hotelem, v místech, kde se ten nebohý opilec zřítíl a našel svou smrt, zapomněl vyvěsit novou ceduli s nápisem NEBEZPEČÍ.

„Honem! Už je půl!“ volá na mě máma zdola.

„Už běžím!“

Nechci jí říkat, co se stalo, už tak má starostí nad hlavu. Budu předstírat, že jsem v té sobotní práci dala výpověď, protože mě pořád jen nechávali uklízet záchody. Což je mimochodem pravda. Poslala jsem zprávu Frankie, manažerce z Lobster Baru, a ona mi nabídla, abych si v sobotu přišla vyzkoušet večerní směnu jako servírka. Takže budu moct okukovat, jak to dělá Liam – nejchytřejší kluk z mé skupiny na matiku a vlastně asi z celé školy. Možná z celého Devonu.

„Laylo!“ Tentokrát na mě volá můj nevlastní táta Leon. „Autobus na tebe nepočká!“

Jako bych to nevěděla.

Kdykoli mě totiž Sadista Silas zahlédne ve zpětném zrcátku, rychle zavře dveře a rozjede se, abych musela běžet. Po nástupu do autobusu tak musím ke svému sedadlu ve čtvrté řadě pokaždé projít uličkou hanby, zatímco mi ostatní spolucestující unaveně tleskají. Teda aspoň ti, co nespí.

„Už jdu!“

Po cestě ke svému pokoji proběhnu kolem Salihových dveří a nakouknu dovnitř. Podlaha je jako obvykle jedna velká lego past (sloužící primárně k tomu, aby způsobila co největší bolest bosým chodidlům) a stěny jsou polepené plakáty slavných fotbalistů. V posteli zahlédnu Salihovu holou hlavu, kterou kdysi pokrývaly husté tmavě hnědé kadeře. Zastavím se a tiše poslouchám, jestli zaslechnu jeho dech, ale vůbec nic neslyším. Opatrně prokličkuju mezi kostičkami lega, nakloním se nad postel a vyděšeně pozoruju Salihův hrudník a rty.

Zničehonic se posadí.

„Vypadni odsud, než po tobě něco hodím!“

Překvapeně se napřímím a nasadím provinilý výraz. „Promiň, *habibi*! Nepotřebuješ něco?“

„Možná míš otravnou ségru? A nejsem žádný tvoje *zlatíčko*!“

Vydám se na ústup a po cestě vyjeknu bolestí, protože se mi kostička lega zaryje hluboko do paty.

„Tak fajn, fajn, už mizím.“

„A zavři za sebou dveře, MM!“

Tuhle přezdívkou nesnáším – je to zkratka pro přezdívkou Minimáma. Každopádně dveře úplně nedovřu a rozběhnu se po schodech dolů.

„Nezapomeňte dneska dorazit o něco dřív, abyste měli dobrý místa,“ připomenu mámě a odložím školní batoh vedle pračky. Máma s Leonem zrovna zírají na nějakou zprávu v mámině telefonu. Položím lístky na stůl, strčím dva krajíce chleba do toustovače, nasypu do kanaky kafe a cukr a zaliju to vodou. Ranní matiku rozhodně nezvládnou bez své pravidelné dávky kofeinu.

Postavím kastrůlek na zapnutou plotýnku, a než se voda začne vařit, zkontroluju mobil. Kamarádka Alvita mi píše:

Neprošvihni bus! A drž místo Kaiovi!

Připojila GIF se dvěma medvídky, co si dávají pusy. Odpovím červenajícím se emotikonem. Neměla jsem jí prozrazovat, že se mi Kai líbí. Neustále si mě po cestě do školy dobírá. Naštěstí nastupuje až po Kaiovi, na zastávce, kde je vždycky nejvíc lidí, takže Kai už v tu chvíli někde sedí. Ráno jezdí jen jeden autobus, který sváží ty, co nejedou autem. Mě rozhodně máma ani Leon do školy nevozí a řidičák si můžu udělat až po sedmáctých narozeninách, což bude v lednu.

Když se voda v kanace začne vařit, stáhnou hrnek na chvíličku z plotýnky a pak ho tam zase postavím, jak mě to učil *baba* – táta. Stočím pohled k mámě a Leonovi, ale ti jsou furt přilepení k displeji telefonu.

„Vnímáte mě? Koncert začíná v pět, ale otevřeno je už od půl pátý.“ Nakouknu do toustovače – ostatním funguje v pohodě, ale já jsem mu nejspíš v minulém životě provedla něco strašného, protože můj chleba pokaždé totálně sežehne smrtelnými kremačními paprsky.

„Cože?“ podívá se na mě překvapeně máma. Pod očima má tmavé kruhy – má za sebou další těžkou noc, každých pár hodin totiž kontroluje Saliha. Urovná si pramen oříškově hnědých vlasů, který jí vyklouzl z mastného culíku.

„My máme něco na programu?“ zeptá se Leon.

„Haló? Můj koncert se sborem? To představení písniček z *Největšího showmana*?“

„To už je dneska?“ vyhrkne máma a sraští čelo.

Oni zapomněli! Od chvíle, kdy Salihovi před sedmi měsíci diagnostikovali neuroblastom, je můj bratr na prvním místě, což úplně chápu. Všichni jsme museli něco obětovat, něčeho se vzdát. Jenže být neustále až na druhém místě – to prostě někdy bolí.

Máma se otočí, aby zkontrolovala kalendář na lednici. „Ale jo, zapsala jsem si to. Mám plnou hlavu té Saliho léčby, úplně jsem zapoměla zařídit hlídání, promiň.“

„To je v pohodě.“ Snažím se v hlase skrýt zklamání. Tahle experimentální americká léčba je to jediné, na co máma s Leonem poslední měsíc myslí.

„Stejně budu stát až v poslední řadě, takže byste mě moc neviděli.“

„Myslel jsem, že zpíváš sólo,“ namítne Leon.

Pokrčím rameny. „Nedali mi tu písničku, co jsem chtěla.“

Což je lež, ale pravdu znát nepotřebuju. Pan Grange mě přeřadil mezi sboristy, protože jsem zameškala moc zkoušek. Přehodil hodiny až na čtvrtou odpoledne a já nechtěla mámu nebo Leona otrávenovat s tím, aby mě tak pozdě vyzvedávali. A stejně bych měla odpoledne chodit do doučovacího klubu, protože potřebuju dohnat úkoly z hudebky a divadelního kroužku. Spánkový deficit mi totálně narušuje koncentraci. Zatřesu toustovačem, pak vytrhnu kabel ze zásuvky

a začnu nožem dolovat chleba, který je spálený na troud. Z toustovače se kouří a vysvobozené krajíce jsou z obou stran úplně černé. Vyhodím je do koše a otočím se ke kanace. Bublající voda právě přetéká přes okraj. Já to vzdávám.

„Ne, Laylo, to není v pohodě.“

Otočím se a vidím mámu, jak smutně krčí ramena a rukama si zakrývá obličej. Leon ji obejmě. Bože, jsem tak sobecká! Vůbec jsem ten koncert neměla zmiňovat. Nakonec je vlastně lepší, že nepřijdou. Nechci, aby se potkali s paní C – Fliss Cavendishová, její dcera, je jednou ze sólistek. Počkat, co když se Fliss postarala o moje přežazení mezi sboristy, aby mohla v posledním ročníku šířit fake news? To bych jí nedarovala.

„To nevadí, vážně,“ ujistím je.

Máma zavrtí hlavou a oře si rukávem oči.

„Co se děje?“ zeptám se.

„Dostali jsme e-mail od toho amerického doktora ohledně alternativní léčby,“ pronese potichu Leon.

Do srdce se mi zabodne malá dýka. „Nevezmou ho?“

„Naopak, tvého bratra přijali.“ Leonovi zvlhnou oči. „Můžeme okamžitě odletět a zahájit léčbu.“

„To-to-to nechápu. Vždyť to je přece skvělý, ne?“ Pohledem přeskačku mezi jejich obličej. Vůbec nevypadají, že by měli radost. „Tohle přece Salihovi pomůže. Říkali jste, že je to sice experimentální, ale že by ho to mohlo zbavit rakoviny už napořád.“

„To je pravda,“ potvrdí máma. „Je to jeho jediná –“

„Sandy!“ přeruší ji Leon.

„Chci říct, že to je Salihova *největší* šance na uzdravení.“

Když si uvědomím, co říká, zatají se mi dech. Tohle je Salihova *jediná* šance na uzdravení z rakoviny. Vzácného, ale velmi agresivního typu. Chytím se okraje pracovní desky, protože se se mnou zhoupne podlaha. Doktor v nemocnici přece posledně tvrdil, že Salih na léčbu reaguje dobře. Máma s Leonem se objali a spustili kolem Salihovy

postele bláznivý taneček. Jenže když teď vidím jejich vážné obličej, uvědomuju si, že jsem nic nepochopila. Nádor nikam nezmizel. A může dál růst, šířit se, stejně jako ten v tátových plicích. *Baba* umřel rok po diagnóze, krátce po Salihových třetích narozeninách.

„Ale kde je teda problém?“

Mámin pohled sklouzne ke stohu bankovních výpisů a složenek na stole. Kousnu se do rtu.

„Kolik potřebujem?“ odmlčím se a v duchu počítám. „Můžu pomoci – našetřila jsem něco kolem čtyř set liber.“ Jestli se mi podaří získat tu práci servírky, zkusím Frankie přemluvit, aby mi kromě pracovních dnů dala i víkendové směny.

„Laylo, stojí to dvě stě padesát tisíc dolarů,“ řekne tiše Leon.

Podlomí se mi kolena. Po zádech mi přeběhne mráz. Stejně tak mohl klidně říct dva miliony liber. Máma se o Saliha stará dvacet čtyři hodin denně a Leon po úrazu zad nemůže pokračovat ve své práci na stavbách. Co jsme se přestěhovali do Sandstownu, vesnice nedaleko Kingsborough, povedlo se mu najít práci jen na částečný úvazek jako řidič-doručovatel.

„Co budeme dělat?“ Hlas se mi zlomí.

„To není tvoje starost, Laylo. My něco vymyslíme.“ Leon nakrčí čelo. „Zkusím v bance požádat o úvěr. Možná by nám mohli ručit moji rodiče a –“

„Dneska zveřejním sbírku na JustGiving,“ skočí mu do řeči máma. „A zeptám se babičky, jestli by nám nemohla pomoci.“

Zdvihnu obočí. Babička s mámou už tři roky nemluví, od chvíle, kdy si máma vzala Leona. Telefonuje zásadně mně, když chce vědět, jak je na tom Salih. Než odešla do důchodu, vlastnila v Káhiře obchod s oblečením pro plnoštíhlé dámy, který byl dost oblíbený a obsloužil desítky zákazníků denně, ale přesto nikdy nebyla nijak zvlášť bohatá.

„Jsem si jistá, že spousta lidí přispěje, když uvidí, jak –“ Máme se roztřese hlas. „Jak je to důležité.“ Chtěla říct *životně* důležité.

Oba dva se snaží usmívat, ale jejich herecký výkon by si rozhodně Oscara nevysloužil. Bolest v mém hrudníku sílí a ostří dýky se mi zarývá stále hlouběji a hlouběji.

Chci něco říct, ale Leon mi do ruky vrazí batoh a bundu a postrčí mě do chodby. „Silas na tebe nepočká!“

Vymanévruje mě ze vchodových dveří a zavře za mnou, než stihnu zaprotestovat. Nechápu, že jsem vůbec schopná jít, nohy mám jako z olova. Potácím se dolů k zastávce a je mi lehce špatně od žaludku.

Jestli se nám nepodaří sehnat dvě stě padesát tisíc dolarů, můj super otravnej, vtipnej, do fotbalu zažranej malej bráška možná umře.

To nesmím dopustit.

Udělám absolutně cokoli, abych ho zachránila.

2

PONDĚLÍ, 23. ZÁŘÍ, 7:31

FLISS

Udělám cokoli, abych zastavila šíření těch fotek online.

Ruce se mi chvějou, když znovu čtu tu zprávu:

Mám tvý fotky. 5 000 v hotovosti, jinak je z nich virál.

Když mi včera v telefonu přistál první vzkaz, jen tak tak jsem to stihla na záchod. Několikrát jsem se vyzvracela, dokud bylo co. Teď mnou projede další vlna nevolnosti. Usrknu si svého latte, ale tím to ještě zhorším. Zastrčím cestovní hrnek do držáku a zabořím se hlouběji do krémový kožený sedačky. Ztěžka polknu. Auto vyjede od hotelu a zamíří přes hráz. Normálně si ranní odvoz do školy užívám. Pokaždý udělám roztomilou fotku ze zadního sedadla našeho Range Roveru, kterež řídí Aaron, a zveřejním ji na instagramu, ať ostatní tiše záviděj. Pak zkouknu tátův facebook, abych byla v obraze, co mají s Amandou v plánu o víkendu. Jeho fotky pokaždý olajkuju, i když nějaká malá část mě jako by zároveň zvadla a umřela. Ale vyplatí se dělat, že mě to těší. Přiměje ho to podívat se večer na můj profil. Nějak „vtipně“ mi pak příspěvek okomentuje a já odpovím emotikonem, co kroutí očima. A když začnu hodně zdůrazňovat, jak moc mi chybí, tak mi přes face-time zavolá.

To, že mi chybí, není lež.

Naplánovat si telefonáty s tátou není snadný, vzhledem k tomu, že v Kalifornii pracuje dlouho do večera, a to dokonce i o víkendech.

Někdy mi připadá, že časovej posun je celý století, a ne jen osm hodin. Jenže tohle ráno není nic jako obvykle. Na selfičko můžu po probdělý noci zapomenout – make-up mi jen stěží zakrejšvá kruhy pod očima. A za žádnou cenu nemůžu tátovi říct, že mě někdo vydírá. Začal by vyšilovat a chtěl by vědět úplně *všechno*. Máma říkala, že to je naše tajemství, že se táta nesmí dozvědět, co se v létě doopravdy stalo.

Prohlížím si vzkaz. Neznámý číslo. Kdo se mi to snaží zničit život? Jestli mi někdo hacknul telefon během víkendu, zužuje to škálu podezřelých. Mobil jsem ztratila z dohledu pouze v sobotu odpoledne, kdy jsem si zaplatila soukromou hodinu v surfingový škole. Že by někdo uhádnul moje heslo? Možná Tristam nebo Spencer našli můj telefon v převlíkárně. Jen tak ze srandy projeli moje fotky a narazili na ty inkriminovaný. Jenže ti by nepožadovali peníze. Všichni moji kámoši – tedy takzvaní kámoši – dostávají šťavnatý měsíční kapesný.

Kim, majitelka surfingové školy, kasíruje tisícovky od turistů a rozhodně nemá o prachy nouzi. Ale ten kluk, co se mnou chodí na výtvarku a psychologii, vyučoval ten den začátečníky. Jak že se jmenuje? Něco krátkýho a údernýho, začínajícího na K. Kit? Netuším. Možná to byl on. Vypadal, jako by nocoval na pláži. Ten, kdo mi poslal tu zprávu, si myslí, že jsem nějaká zazobaná princeznička, a potřeboval rychle peníze. Předpokládá, že pět tisíc liber pro někoho jako já nic neznamena – pravděpodobně díky místnímu časáku *Devon Life*. Na začátku roku tam psali o rekonstrukci Sea Havenu – hotel je z roku 1895 a desítky let patřil jedné místní rodině. V článku jen tak mimochodem zmínili „multimilionářskou rodinu Cavendishových – příkladnou rodinu, která v současnosti nejluxusnější hotel v severním Devonu vede“.

Tak určitě.

Ve chvíli, kdy tenhle super článek vyšel, už s námi táta nežil, protože se odstěhoval do Malibu, aby žil s Amandou, vychrtlou influenckou o polovinu mladší, než je on. Jasně, na papíře jsme bohatí, jenže máma si od té rekonstrukce hraje na Skrblíka a sleduje všechny moje

bankovní výdaje. Jestli sáhnu na svoje úspory, tutově to pozná. A tátu za žádnou cenu o peníze prosit nemůžu. Uzavírá smlouvy na obrovský realitní zakázky ve Státech a bedlivě zkoumá každíček údaj, co se mu třeba jen malinko nezdá. Okamžitě by moje lhaní prokouknul. Sice už s mámou nemluví, ale určitě by nařídil svému asistentovi, aby ji zavolal a zjistil, co se děje, čímž by se rozpoutala další zuřivá hádka o peníze. Ne ne, tohle si musím vyřešit sama.

Už asi po miliontý projíždím svoje album. Všechny čtyři fotky chybí. Byla blbost si je nechat. Ale chtěla jsem mít nějaký důkaz pro případ, že by mě znovu vyslýchala policie a já se potřebovala nějak hájit. Ty fotky by potvrdily moji verzi událostí. Jenže teď mi spíš zpečetěj osud, protože jsem lhala, abych zahladila stopy. Ten, kdo mi hacknul telefon, si ty fotky zkopíroval, a pak je v mém mobilu vymazal. Anebo se prostě jen snaží mě vyděsit? Jestli jo, tak se mu to teda daří. Zhluboka se nadechnu a otevřu druhou zprávu – tu ještě horší –, která dorazila krátce po tý první:

Jestli nezaplatíš, VŠICHNI se dozví, cos udělala.

Po zádech mi přejede mráz. Vyděrač neblafuje. *On to ví.* Ale jak to? Nemohl přece...

Zavřu oči, jenže tím se všechno ještě zhorší. Hlavou mi vířej příšerný obrázky, jeden za druhým, jako úryvky z nějakýho hororovýho filmu. Zmocní se mě stud, ale rychle se promění ve zlost a paralyzující paniku. Začínám nad sebou ztrácet kontrolu.

Prásk!

Hlasitě vykřiknu. Srdce mi buší jako o závod. Vytřeštěnýma očima zírám na přední sklo, na kterém se právě rozprskla sprška pisku.

Aaron se podívá do zpětnýho zrcátka. „Pardon. Moje chyba.“

Rukou si z čela odhrne pramen zrzavých vlasů a zabrzdí, načež začne kroutit knoflíkem rádia. Ruce má pokryté pihami, stejně jako tváře a nos. Říkává, že stačí pár slunečních paprsků a je spálenej jak slanina.

„Hudbu ne, prosím.“ Hlas mi podivně přeskočí. „Vypni to!“

„Fajn, fajn.“ Aaron zvedne jedno obočí, ale vrátí ruku zpátky na volant.

Cítím se trochu provinile, že jsem na něj tak vyjela. Aaron je na mě neustále milej – vozí mě autem od chvíle, co jsme se přistěhovali do Sandstownu, to mi bylo deset. Máma mu pravděpodobně neplatí dost na to, že musí trpět moje protivný nálady.

„Omlouvám se.“

„Pondělní ranní blues?“

„Ten nejhorší!“ Zírám ven z okýnka na prázdnou pláž. Vítr nabírá na síle. Rozbouřený vlny na pláž valí hromady mořských řas. Kdysi, když ještě táta vedl hotel, jsme s mámou za takovýho počasí na pláži hledaly vyplavený poklady. To byla máma ještě v pohodě.

„Vím, jak tě rozveselit.“ Aaron zúží své jasně modré oči, až se mu kolem nich vytvoří drobný vějířky vrásek. „Jako malá jsi měla strašně ráda, když jsme tohle s tvou matkou dělali.“

„Ne, neměla.“

Nemám náladu. A z dětských her jsem už vyrostla.

„Připrav se!“

Než stihnu zaprotестovat, zapne rádio. Ozve se hlasitá *house* hudba. Aaron šlápně na plyn a vzápětí letíme po pláži, až na okýnka stříká písek.

„Neeeeeee!“

Chytím se sedadla a začnu se smát, Aaron hlasitě vejská a přitom v rytmu hudby buší do volantu. Starosti jsou tytam. Je mi zase jedenáct a pištím radostí, zatímco se vysokou rychlostí řítíme na narozeninovou oslavu, ještě než nás stihne odříznout příliv. Máma se usmívá a říká: „Nemohl bys jet rychleji, Aaron? Fliss by si přála cestovat rychlostí světla. Ráda láme rekordy.“

Obrazovka na palubní desce se rozsvítí a Aaronovi se rozezní telefon.

„Jejda, to je tvoje matka.“ Ubere plyn a lehce mu ztuhnou ramena.

Obrátím oči v sloup. Ta má snad šestej smysl vycítit, kdy se dobře bavíme. Aaron sjede z pláže a na úzký cestě vedoucí k parku zastaví. Podívám se na svůj telefon – žádné signál, jako obvykle. Máma zřejmě volá na Aaronův mobil, aby se mi omluvila, že o víkendu musí pracovat.

Aaron přijme hovor a jeho hlas je pevně a profesionálně. „Dobrý den, paní C. Předám telefon Fliss.“ Okamžik bojuje s držákem mobilu na desce.

Nakloním se dopředu, až mě nepříjemně sevře bezpečnostní pás. „Není třeba, Aarone, chtěla jsem mluvit s vámi,“ pronese máma a vzdychne. „Potřebuju vás tady. Mám naléhavou schůzku.“

Opřu se zpátky do sedačky.

„Rozumím, ale zrovna jsme vyjeli. Budu tam nejdřív tak za hodinu a půl.“

„Prosím, vsaďte Fliss na nejbližší zastávce autobusu a co nejrychleji se vraťte.“

„To si děláš srandu!“ namítnu.

„Uvidíme se za chvíli.“

Máma zavěsí a v autě se rozhostí nepříjemný ticho. Aaron zasadí mobil zpátky do držáku a nastartuje.

„Odvezeš mě normálně do školy, je to tak?“

„Omlouvám se, ale nemůžu. Paní C je šéf.“

Překvapením otevřu pusy. „Ale – ale to nemůže myslet vážně.“

Už tak je strašný, že mě naši nezapsali na soukromou školu – ta nejbližší je dál než třicet mil –, ale ať nikoho ani nenapadne, že bych jezdila hromadnou dopravou.

„Co si ostatní pomyslejí, když do školy dorazím chudinským expresem?“

„Jakže?“ Aaron po mně ve zpětném zrcátku střílí pohledem. Nesnáší, když dělám nemístný poznámky na úkor dětí, kterým osud nadělil poněkud méně příznivé finanční podmínky.

„Chci říct autobusem,“ zabrbám.

„Myslím, že změnu způsobu dopravy oceníš. Mohla bys třeba někoho potkat.“

Pokrčím rameny. „Jen to ne, proboha. To by bylo neskutečně trapný.“

Zhluboka si povzdechne. „Bohužel pro tebe nemůžu nic udělat. Autobusová zastávka je kousek odsud. A určitě nebudeš čekat dlouho.“

Rozzlobeně bouchnu do sedačky, když vtom si uvědomím, že ten kluk ze surfingový školy nejspíš taky pojede autobusem. Vlastně se mi naskytla ideální příležitost konfrontovat ho ohledně těch hacknutých fotek mimo dosah mejch zvědavých kamarádek.

Nejsem jediná, koho dneska čeká nepříjemná cesta.

3

PONDĚLÍ, 24. ZÁŘÍ, 7:45

LIAM

„Tím nechci říct, že se před vejškou rozejdeme my dva.“ Tristam poklepává na volant volva jeho mámy. „Jen říkám, že spousta párů se v posledním ročníku rozchází.“ Vzdychne. „Budu neustále v čoudu kvůli tréninkům a odpoledním zkouškám. Možná už ti ve chvíli, kdy budeme podávat přihlášky, polezu krkem.“

„To se nikdy nestane,“ namítnu rychle.

„Díky, bejby.“

Čekám, že řekne něco podobného, ale mezi námi se jen rozhostí ticho, které jako by trvalo celou věčnost. Panebože. Přeuji si, aby mě právě teď spolkla černá díra a vyplivla mě v nějakém paralelním univerzu. Možná už Tristamovi lezu krkem? Jen jsem řekl, že by bylo super, kdybychom se oba přihlásili na Cambridge – tuhle školu totiž předtím označil jako zkratku do anglického ragbyového národňáku a zároveň jako pódium pro Footlights. Ale neměl jsem to vytahovat znovu. Byl to on, kdo mě před pár měsíci uháněl, posílal mi desítky zpráv denně, jenže tenhle ani minulý týden mi vůbec neodpověděl. Pravděpodobnost, že spolu příští rok touhle dobou ještě budeme, je šedesát tři procent a rapidně klesá.

Je to kvůli tomu, jak vypadám?

Ať posiluju, jak chci, stejně nikdy nebudu mít tak dokonalé tělo jako on, jeho spoluhráči nebo všichni ti surfaři ve škole.

Vezme mě za ruku a pevně ji stiskne. „Přestaň si v hlavě přehrávat katastrofický scénáře.“

„To nedělám, vážně!“

Spustí nohu z pedálu, protože se ploužíme za nějakým traktorem.

„Pojďme se soustředit na nás dva, užívat si to a přestat se stresovat plány do budoucna. Žij přítomným okamžikem, se říká, ne?“

Odkáshlu si. „Přesně tak.“

Další lež. Mě stresuje, když *neplánuju*. Sepisuju si seznamy a tabulky každý den. Mým snem je studovat matiku na Jesus College a pak doktorát na Stanfordu. Je něco špatně na tom, že bych chtěl, aby Tristam moje středně dlouhé až dlouhodobé plány sdílel?

„Chceš ještě jeden polštář? Můžu zastavit a vyndat ti jeden z kufru. Stejně skoro stojíme.“

„Jsem v pohodě, díky.“

Lehce sebou trhnu, protože neuronové spoje v mém mozku právě zaktivovaly propojení, které mi vybavilo hluboko zasutou vzpomínku. Táta se mě zeptal přesně na to samé, tenkrát během té mučivě pomalé cesty z nemocnice, když mi bylo dvanáct. Byl jsem po operaci zad, rovnali mi zakřivení páteře a narvali do mě mraky prášků proti bolesti, ale stejně jsem při každém lehčím otřesu auta nehledě na množství polštářů pod sebou trpěl jako zvíře. A co bylo ještě horší, táta s mámou se zrovna hádali. Táta oznámil, že vzal nějakou práci na stavbě v Dubaji a bude několik měsíců pryč. Podle máminy reakce jsem tipoval, že už se nevrátí. Zvracel jsem a mezitím křičel: „Nejezdí! Neopouštěj nás!“

Hrdlo mi sevře náhlá panika. Potlačím nutkání zopakovat stejnou prosbu Tristamovi a radši si rychle zopakuju prvočísla mezi čtyřicítkou a šedesátkou.

Čtyřicet jedna, čtyřicet tři, čtyřicet sedm, padesát tři, padesát devět...

„Do háje, ujede ti autobus, jestli tu budeme takhle trčet!“ Traktor před námi se šine po klikaté cestě do kopce tak pomalu, že Tristam musí dokonce zatahovat ruční brzdu.

Podívá se na hodinky a mě zalije vlna naděje. Rodiče mu minulý týden koupili k osmnáctým narozeninám vintage model hodinek

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Čtyři dobří lháři.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.